

Utflykter i själens bubblande sumpmark

KONST

Boibrino Gallery:

Bo Ljung (tom 20/6).

● Stockholm blir snart ett konstgalleri fattigare. Leon Nordin, välkänd finansman och konstälskare, stänger sitt *Boibrino Gallery* för vidare separatutställningar i och med vårsäsongens slut. Om man så vill ett symptom på en annorlunda och kärvare konstmarknad, vilket redan resulterat i alternativa galleriformer, billigare, tillfälligare utställningslokaler – en utveckling som väntas fortsätta.

En resumé av de femton åren ger vid handen, att under den tid galleriet höll till vid Strandvägen hade man hög profil med

Bo Ljung: Träskros, 1994–96.

många uppmärksammade utställningar. Men så var det inne med konst då, man köpte glatt och ohämmat. Men de tre åren

vid Karlaplan har inte varit lika framgångsrika, satsningarna försiktigare. Men det har inte hindrat att flera av galleriets trogna gjort starka framträdanden – Eva Zettervall, Barbro Andersson, Charlotte Öberg, Alf Linder, Martin Engström, Tommy Hilding. *Bo Ljung* kan också räknas dit, och det blir nu han som får avrunda epoken Boibrino.

LJUNGS UTSTÄLLNING för ett par år sedan har jag i gott minne. Då som nu tar han oss med på utflykter i det surrealistiska landskapet – ganska vådliga, äventyrliga färder, som sig bör fulla av det oväntade och chockartade. Även om målare som Bosch, Bruegel och Ernst finns med är de mer som resällskap. Ljung går sina egna, la-

byrintiska vägar, styrd av lös-släppt men tyglad fantasi. Infallen sköljer över honom, utan att han förlorar kontrollen av dem. Det undermedvetnas syner blir på så vis påtaglig realitet i bubblande, ångande landskap, alstrande de sällsammaste varelser, taggiga, uppsvällda, som hämtade ur en grotesk undervattensvärld. Bara för att snabbt stiga till ytan och anpassa sig till en tillvaro i det ökenartade, kraterliknande.

Bo Ljung, en observatör i drömmens värld, som gör det otroliga troligt i vad som den här gången blivit mer av måleri än tidigare – färg, ljus har ett skimmer och en samstämmighet som visar att Monets kolorism inte är honom främmande.